

zones, però sobretot a Barcelona –on tenia el despatx professional–, a l'entorn de Ribes de Freser –d'on va ser arquitecte municipal– i a la seva ciutat nadiua. Puigvert no oblidia les seves facetes d'estudiós i erudit de l'arquitectura i la seva tasca de salvament del nostre patrimoni artístic.

El metge Joaquim Danés i Llongarriu, fill del també metge i historiador Joaquim Danés i Torras, és l'autor del cinquè volum. Va ser un col·laborador habitual a la premsa local i autor d'uns textos sempre ocurrents. En aquestes memòries de la seva infància i adolescència incideix en un seguit d'aspectes de la ciutat que va conèixer, des de l'escola primària a l'antic institut del convent del Carme fins a l'entrada a la universitat, episodis i vivències que passen per alt en les cròniques de l'Olot de l'època.

El volum sisè és obra d'un altre polític olotí, Gil Vidal, que escriu sobre la seva etapa de regidor de Governació a l'Ajuntament d'Olot durant la República, la seva incorporació al front i la seva detenció i empresonament després de la victòria feixista.

El periodista i fotògraf Jaume Gascon va col·laborar en diverses publicacions catalanes de l'època, a les quals enviava relats d'entreguerres des de diverses poblacions europees. Les seves memòries abracen el

període que va des de la seva infància fins al 1940, un cop alliberat de la presó de la Corunya, provinent de París, on l'havia detingut la Gestapo. És el text més extens, fet pel qual s'ha editat en dos volums, el setè i vuitè.

El darrer volum fins al moment repassa la vida d'Esteve Paluzie, un mestre innovador que va tenir una acreditada escola a Barcelona, director d'una editorial de llibres escolars que van ser estudiats per generacions de joves, però sobretot un defensor de la llibertat i la instrucció per engrandir el país.

La Nova Biblioteca Olotina, en definitiva, és un conjunt de textos imprescindibles per conèixer de primera mà esdeveniments de la nostra història recent i alguns dels seus principals protagonistes.

Joan Sala

Amb e d'escultura

BORRELL I SABATER, Miquel.
Escultures a la via pública.
Diputació de Girona.
Girona, 2006.

El patrimoni cultural és tan ric i divers que aquestes mateixes circumstàncies podrien ser causa d'un passar-ne de llarg; a l'inrevés d'aquella dita que els arbres

poden no deixar-nos veure el bosc, podríem posseir tant de patrimoni col·lectiu que no ens aturèssim a contemplar cada obra en les seves singularitats. Amb aquest bon esperit s'ha realitzat el llibre que ha sortit de la Diputació de Girona, que cataloga les escultures a la via pública a les terres gironines. L'autor és Miquel Borrell i Sabater, historiador i publicista, que ha culminat així una tasca de tres anys de recerca i documentació al llarg i ample de la geografia comarcal, un treball de camp altament meritori. És un escorcoll metòdic del parc d'escultures que ara es presenta en dos volums per facilitar-ne l'ús pràctic de llibre guia. Per bé que l'objecte del llibre és l'escultura pública, també hi ha referència d'escultura privada visible des de la via pública. La panoràmica, doncs, és ben extensa i arriba a donar notícia i imatge d'unes 700 obres, realitzades per uns 300 escultors de diverses nacionalitats.

Les imatges del llibre ens mostren les diverses motivacions de les creacions, des de les commemoracions de personalitats i de fets histò-

rics fins als capricis decoratius, realitzats tant a la manera figurativa com a l'estil de les realitzacions més trencadores, ja sigui amb materials clàssics o amb els més agosarats. Al peu, cada foto ens informa sobre l'emplaçament, any, títol i autor de l'obra.

En el pròleg Sebastià Goday defineix perfectament la publicació: «És la primera i més seriosa catalogació de l'escultura pública a les comarques de Girona. Amb el pas del temps hi aprendrem de la memòria.»

Els objectius s'han complert plenament: inventariar, obrir i transmetre coneixement, és a dir, crear consciència de la riquesa patrimonial, que ens ha de portar a donar-li l'estima que es mereix. A partir d'aquest llibre s'inicia també un repte, perquè l'autor no ha entrat a opinar si tota l'obra escultòrica ressenyada és o no és art, però suggereix que «pertoca a cadascú, al seu gust, opinar, comparar, analitzar, triar, jutjar i col·locar cada escultura en el món de l'Art, en el cistell de l'Artesania o en el racó dels Errors Humans».

Jordi Dalmau